

Pampa mijo BMR - indiai köles csávázatlan hibrid

AKG: AKG

Csávázás: csávázatlan

Státusz: Elfogyott

Szap. fok: hibrid

Típus : zöldtakarmány

Az indiai köles melegkedvelő, szárazságtűrő növény, amivel a homokos, vagy vályogos-homok talajok jól hasznosíthatóak.

A Pampa mijo egy BMR hibrid, azaz barna levélerű, a többi indiai köleshez képest 20-25%-al kevesebb lignint tartalmaz, ezért jobb az emészthetősége. Vékony szárú, és jó a levél/szár aránya is. Rendkívül ízletes, könnyen emészthető takarmány.

Nincs kéksav tartalma, ezért már alacsonyan is legeltethető, ilyenkor a fehérje tartalma jóval magasabb, mint a szudánifűnek. 1 méteres magasság alatt 16-17%-os szárazanyagra vetített fehérjetartalmat is elérhet, bugahányás kezdetén ez kb. 14%-ra csökken le.

Technológia:

Az indiai kölest 2-3 cm mélységbe kell vetni, májustól augusztus közepéig. Talajra különösebben nem igényes, de a 6-os pH-nál savanyúbb talajra érzékeny lehet.

A talaj legyen átmelegedett, ha másodveteményként vetjük, a vetést előzze meg egy gyors és sekély szántás vagy tárcsázás. Gabona vetőgéppel érdemes a vetést elvégezni. Nagyon fontos a vetés utáni gondos hengerezés.

A vetés után, mikor eléri a 15-20 cm-es magasságot, érdemes 60-70 kg hatóanyag nitrogént adni neki, és minden használati ciklus után újból 30 kg hatóanyagot.

A növény növekedése gyorsan megindul, a vetés után 6 héttel már kaszálható, legeltetni már 30 cm-es magasságban lehetséges, ezzel ráadásul a bokrosodását serkentjük, és a zsege növekmény nagyon jó beltartalmú.

60 cm fölött már inkább kaszáljuk. Virágzás a vetést követően 75-80 nap múlva várható, ilyenkor már kb 2 méter magas.

A növekedésével a minősége romlik, rostos lesz, és nem olyan magas a cukortartalma, mint a ciroknak, de a BMR hibrideknél ez a minőséggyengülés jóval kevésbé jellemző.

Amennyiben legalább 15 cm magasan kaszáljuk, megbízhatóan újrasarjad.

Az indiai köles fagyérzékeny, amennyiben jelzik az első őszi fagyokat, érdemes a növény gyors

hasznosítására gondolni.

Az indiai köles (gyöngyköles, *Pennisetum glaucum*) az utóbbi években egyre nagyobb jelentőséget kap a zöldtakarmány-termesztésben, különösen az aszályra hajlamos, gyengébb termőképességű területeken. Kiváló alkalmazkodóképessége, gyors kezdeti fejlődése és nagy zöldtömeg-produkciója miatt hatékony alternatívát kínál a hagyományos egynyári takarmánynövények – például a szudánifű vagy a silócirok – mellett.

A növény egyik legfontosabb agronómiai előnye a kiemelkedő szárazságtűrés. Mélyre hatoló gyökérzete révén jól hasznosítja a talaj nedvességkészletét, így szélsőséges időjárási körülmények között is stabil zöldhozamot biztosít. Melegigényes faj, ezért a nyári vetésekben különösen jól teljesít, amikor más takarmánynövények fejlődése visszaesik. Gyors kezdeti növekedése lehetővé teszi, hogy rövid tenyészidő alatt jelentős zöldtömeget képezzen.

Takarmányozási szempontból az indiai köles értékes, jó emészthetőségű zöldtakarmányt ad. A fiatal állomány nyersfehérje-tartalma kedvező, rostösszetétele pedig jól illeszkedik kérődzők takarmányozásába. Legeltetésre, zöldetetésre és szenázs készítésére egyaránt alkalmas. Előnye, hogy megfelelő fenológiai állapotban betakarítva a takarmány ízletessége jó, az állatok szívesen fogyasztják.

A termesztéstechnológiában további előnyt jelent a vetésrugalmasság. Az indiai köles sikeresen beilleszthető másodvetésbe, zöldítési vagy takarmányhiányt áthidaló programokba. Rövid tenyészideje miatt alkalmas a nyári betakarítások utáni területhasznosításra, így javítja a vetésforgó hatékonyságát és a földhasználat jövedelmezőségét. Gyomelnyomó képessége a gyors kezdeti fejlődés miatt kedvező, ami csökkentheti a gyomszabályozási költségeket.

Állategészségügyi szempontból fontos, hogy az indiai köles általában alacsonyabb prussziksav-kockázatot jelent, mint egyes cirokfélék, bár stresszhatások után itt is javasolt az óvatos legeltetés. A megfelelő betakarítási időpont megválasztása kulcsfontosságú a takarmány minőségének optimalizálásához.

Az indiai köles a modern takarmánytermesztés egyik ígéretes, klímaadaptív növénye. Kiemelkedő szárazságtűrése, gyors biomassa-képzése és sokoldalú takarmányozási felhasználhatósága miatt különösen értékes választás lehet a változó éghajlati feltételek között gazdálkodó termelők számára, mind fővetésben, mind másodvetésű zöldtakarmányként.